ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 19ης Νοεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση C-149/98 P,

Anne-Marie Toller, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τους Benoît Lombart και Éric Boigelot, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) της 19ης Φεβρουαρίου 1998 στην υπόθεση T-142/96, Toller κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. II-179), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Julian Currall, νομικό σύμβουλο, και την Christine Berardis-Kayser, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, προεδρεύοντα του πρώτου τμήματος, L. Sevón (εισηγητή) και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Απριλίου 1998, η Anne-Marie Toller υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 19ης Φεβρουαρίου 1998, Τ-142/96, Toller κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. II-179, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο κήρυξε απαράδεκτη την προσφυγή της που είχε ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Νοεμβρίου 1995 να απορρίψει ρητώς την αίτηση της Anne-Marie Toller της 15ης Σεπτεμβρίου 1995 περί αναθεωρήσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Ιουλίου 1993 με την οποία παύθηκε χωρίς μείωση ή κατάργηση του δικαιώματός της προς λήψη συντάξεως αρχαιότητας και, αφετέρου, την επανεξέταση της καταστάσεώς της από την επιτροπή αναπηρίας.

2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Ιουλίου 1998, η Anne-Marie Toller ζήτησε να της παρασχεθεί το ευεργέτημα πενίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 76, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

3 Από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, με απόφαση της 1ης Ιουλίου 1993, η Anne-Marie Toller παύθηκε λόγω επαγγελματικής ανεπάρκειας. Το Πρωτοδικείο διευκρινίζει, στη σκέψη 4, ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) αποφάσισε την παύση της Anne-Marie Toller λαμβάνοντας υπόψη, αφενός, την ύπαρξη δύο παλαιότερων πειθαρχικών ποινών και, αφετέρου, την επαγγελματική ανεπάρκεια της Anne-Marie Toller, την οποία πιστοποιούν οι επίμαχες απουσίες κατά τα έτη 1990 και 1991.

4 Η πειθαρχική διαδικασία που κατέληξε στην επιβολή αυτής της ποινής κινήθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 1990. Στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας, συγκροτήθηκε επιτροπή αναπηρίας για να γνωμοδοτήσει επί της μόνιμης ολικής αναπηρίας που επικαλείτο η Anne-Marie Toller και του ζητήματος αν οι απουσίες που της προσάπτονταν για το 1990 και 1991 οφείλονταν σε ιατρικούς λόγους. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, στη σκέψη 2 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιτροπή αυτή εξέδωσε, στις 25 Μαΐου 1992, ομόφωνη γνωμοδότηση, «κατά την οποία "ουδείς ιατρικός λόγος εξακριβώθηκε που να δικαιολογεί μόνιμη ολική αναπηρία", "ουδεμία βαριά αναπηρική παθολογία κατέστη δυνατό να εντοπιστεί" και, "επομένως, η παρατεταμένη αναπηρία (ιδίως το 1990 και 1991) δεν δικαιολογείται ιατρικώς"».

5 Στις 15 Σεπτεμβρίου 1995, η Anne-Marie Toller υπέβαλε αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως παύσεώς της. Εξήγησε ότι δεν έπρεπε να θεωρηθεί ικανή να ασκήσει τα καθήκοντά της και ότι ούτε η επιτροπή αναπηρίας ούτε η ΑΔΑ γνώριζαν σαφώς και επαρκώς όλες τις ασθένειες από τις οποίες έπασχε όταν παύθηκε. Στην αίτησή της επισύναψε διάφορες ιατρικές εκθέσεις και βεβαιώσεις που συντάχθηκαν μεταξύ 1ης Αυγούστου 1994 και 17ης Μαΐου 1995.

6 Η αίτηση της Anne-Marie Toller απορρίφθηκε ρητώς από την Επιτροπή στις 16 Νοεμβρίου 1995.

7 Στις 13 Φεβρουαρίου 1996, η Anne-Marie Toller υπέβαλε κατά της αποφάσεως αυτής διοικητική ένσταση, η οποία απορρίφθηκε με σιωπηρή απόφαση.

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Σεπτεμβρίου 1996, η Anne-Marie Toller άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 16ης Νοεμβρίου 1995.

9 Η Επιτροπή προέβαλε κατά της προσφυγής ένσταση απαραδέκτου την οποία το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεξετάσει με την ουσία της υποθέσεως.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

10 Στο πλαίσιο της εξετάσεως της ενστάσεως απαραδέκτου, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 46, ότι, εφόσον δεν αμφισβητήθηκε εμπροθέσμως, η απόφαση της 1ης Ιουλίου 1993 περί παύσεως κατέστη οριστική. Εξ αυτού συνήγαγε, στη σκέψη 48, ότι μόνον η ύπαρξη νέων ουσιωδών πραγματικών περιστατικών θα μπορούσε να δικαιολογήσει αίτηση επανεξετάσεως της αποφάσεως αυτής.

11 Διευκρίνισε, στη σκέψη 49, ότι οι επικρίσεις της Anne-Marie Toller κατά της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής αναπηρίας και της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993, στηριζόμενες σε στοιχεία που η Anne-Marie Toller χαρακτηρίζει ως νέα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά, ασκούν επιρροή μόνο στο μέτρο που αφορούν τα έτη 1990 και 1991, δηλαδή την περίοδο των επίμαχων απουσιών.

12 Το Πρωτοδικείο εξέτασε κάθε ένα από τα διαφορετικά στοιχεία που η Anne-Marie Toller επικαλέστηκε προς στήριξη της αιτήσεώς της της 15ης Σεπτεμβρίου 1995, για να εξακριβώσει αν είναι ικανά να αποδείξουν την ύπαρξη νέου και ουσιώδους πραγματικού περιστατικού ικανού να δικαιολογήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993 περί παύσεως της Anne-Marie Toller.

13 Έτσι, εξέτασε διαδοχικώς τις ψυχιατρικές διαταραχές (σκέψη 53), την εξελικτική ρευματοειδή πολυαρθρίτιδα (σκέψη 54), την ινομυαλγία (σκέψη 55), το σύνδρομο χρονίας κοπώσεως (σκέψεις 56 και 57), τρεις αποφάσεις σχετικές με ατυχήματα που επήλθαν το 1993, κάθε μία από τις οποίες αναγνώρισε μόνιμη μερική αναπηρία αντιστοίχως 2, 3 και 1 % (σκέψεις 58 έως 60), το «σπασμοφιλικό "υπόβαθρο"» (σκέψη 61), τη σωματοποίηση που συνδέεται με υστερεκτομή (σκέψη 62), τις κρίσεις τετανίας (σκέψη 63), τη μονοπυρήνωση (σκέψη 64), την απασβέστωση (σκέψη 65) και τη χονδρομαλάκυνση (σκέψη 66).

14 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι τα προβληθέντα στοιχεία είτε είχαν ήδη τεθεί υπόψη της επιτροπής αναπηρίας είτε δεν ασκούν επιρροή για την εξήγηση των επίμαχων απουσιών των ετών 1990 και 1991.

15 Εξ αυτών συνήγαγε, στη σκέψη 67, ότι η Anne-Marie Toller δεν απέδειξε την ύπαρξη ούτε ενός νέου και ουσιώδους πραγματικού περιστατικού που να μπορεί να δικαιολογήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993 περί παύσεώς της και ότι, συνεπώς, εφόσον η αίτησή της ήταν εκπρόθεσμη, η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

16 Επί πλέον και ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 72, ότι οι διατάξεις των άρθρων 90 και 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), οι οποίες αφορούν τις προθεσμίες διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής, έχουν εφαρμογή επί αιτήσεως αναθεωρήσεως αποφάσεως της ΑΔΑ και, στη σκέψη 74, ότι το σημείο αφετηρίας της προθεσμίας μιας τέτοιας αιτήσεως αναθεωρήσεως πρέπει να αντιστοιχεί με την ημερομηνία επελεύσεως του νέου και ουσιώδους πραγματικού περιστατικού που ο ενδιαφερόμενος επικαλείται για να δικαιολογήσει την επανεξέταση της βλαπτικής γι' αυτόν αποφάσεως ή με την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε όντως γνώση του περιστατικού αυτού.

17 Αφού τόνισε ότι το τελευταίο στοιχείο επί του οποίου η Anne-Marie Toller στηρίχθηκε για να υποβάλει την από 15 Σεπτεμβρίου 1995 αίτησή της επανεξετάσεως είναι μια ιατρική έκθεση που συντάχθηκε στις 17 Μαΐου 1995, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 76 της αποφάσεως, ότι παρήλθαν πάνω από τρεις

μήνες μεταξύ της γνώσεως των φερομένων ως νέων και ουσιωδών πραγματικών περιστατικών που επικαλέστηκε η Anne-Marie Toller και της υποβολής της επίμαχης διοικητικής ενστάσεως, οπότε κήρυξε την προσφυγή απαράδεκτη.

Η αίτηση αναιρέσεως

18 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Anne-Marie Toller ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου και, δεχόμενο την προσφυγή της, να ακυρώσει την απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 1995 περί απορρίψεως της αιτήσεώς της αναθεωρήσεως της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993 με την οποία παύθηκε, να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της διοικητικής της ενστάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 1996 και, κατά συνέπεια, να ορίσει ότι η απόφαση της 1ης Ιουλίου 1993 πρέπει να ανακληθεί.

19 Η Anne-Marie Toller επικαλείται δύο λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο προβάλλει παράβαση, εκ μέρους του Πρωτοδικείου, της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και με τον δεύτερο νομική πλάνη ως προς τον χαρακτηρισμό της αιτήσεως επανεξετάσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

20 Βάσει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, ανά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

21 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, βάσει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρί-

ζεται μόνο σε λόγους που αφορούν την παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών (βλ., ιδίως, την απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1991, C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψη 11, και τη διάταξη της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4435, σκέψεις 39 και 40).

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

22 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει κατά του Πρωτοδικείου αντιφατική αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον προσάπτει μεν στην αναιρεσείουσα ότι δεν αμφισβήτησε έγκαιρα το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, επί του οποίου η ΑΔΑ στηρίχθηκε για να λάβει την απόφαση της 1ης Ιουλίου 1993, αλλά αναγνωρίζει ότι μόνον αργότερα έγινε διάγνωση των προβληθεισών διαφόρων αναπηρικών παθήσεων.

23 Η αντίφαση αυτή στην αιτιολογία είναι, κατά την αναιρεσείουσα, εναργής στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αφενός, ότι, «Πράγματι, η προσφεύγουσα αρκείται εν προκειμένω στον ισχυρισμό ότι οι ψυχιατρικές αυτές διαταραχές υφίσταντο το 1990 χωρίς όμως να είχε γίνει διάγνωσή τους» και, αφετέρου, ότι, «Επομένως, η ύπαρξη των ψυχιατρικών αυτών διαταραχών είχε από τότε τεθεί στην κρίση της επιτροπής αναπηρίας, η οποία εξέδωσε τη γνωμοδότησή της στις 25 Μαΐου 1992. Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας σχετικά με τις ψυχιατρικές διαταραχές που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα είναι οριστικό».

24 Κατά την αναιρεσείουσα, η αντίφαση στην αιτιολογία είναι εναργής και στη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθότι το Πρωτοδικείο αρνείται μεν να δεχθεί την ύπαρξη νέων και ουσιωδών πραγματικών περιστατικών, αλλά διαπιστώνει ότι, όταν αποφάνθηκε η επιτροπή αναπηρίας, δεν μπορούσε να γίνει διάγνωση των στοιχείων τα οποία επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα και, ιδίως, ότι «(...) στις δύο άλλες ιατρικές εκθέσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα

όπου γίνεται λόγος για την ύπαρξη ινομυαλγίας (εκθέσεις του ιατρού Pelc της 9ης Νοεμβρίου 1994 και του ιατρού Houssiau της 8ης Μαΐου 1995) δεν γίνεται διάγνωση του συνδρόμου χρονίας κοπώσεως».

25 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η Anne-Marie Toller δέχεται ότι ορισμένα στοιχεία, τα οποία κατέστησαν δυνατή την εξακρίβωση αναπηρικών προβλημάτων της μετά την παύση της, υποβλήθηκαν στην επιτροπή αναπηρίας. Εντούτοις, θεωρεί ότι δεν μπορεί εξ αυτού να συναχθεί ότι η επιτροπή αναπηρίας έλαβε υπόψη στο πόρισμά της τις παθήσεις που η Anne-Marie Toller επικαλείται τώρα, καθότι η επιτροπή αναπηρίας δεν προέβη τότε σε διάγνωση των στοιχείων αυτών.

26 Στο υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Anne-Marie Toller προέβη σε μερική και εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και ότι η απόφαση αυτή δεν περιέχει αντιφατική αιτιολογία.

27 Επί πλέον, τονίζει ότι η Anne-Marie Toller δεν αμφισβήτησε το νομότυπο της συγκροτήσεως και λειτουργίας της επιτροπής αναπηρίας και ότι το γεγονός ότι η επιτροπή αυτή δεν διαπίστωσε την ύπαρξη ορισμένων αναπηρικών προβλημάτων για τα οποία γίνεται λόγος στις ιατρικές εκθέσεις και αναλύσεις που της υποβλήθηκαν εντάσσεται στις ιατρικές εκτιμήσεις που λογίζονται οριστικές.

28 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έχει ως εξής:

«53 (...) Άλλωστε, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, στο υπόμνημα απαντήσεως, τον συσχετισμό στον οποίο η Επιτροπή προέβη, στο υπόμνημα αντικρούσεως, μεταξύ των ψυχιατρικών διαταραχών που διέγνωσε ο ιατρός Pelc και των ψυχιατρικών διαταραχών που η προσφεύγουσα ή ο ιατρός της επικαλέστηκαν ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα αρκείται εν προκειμένω στον ισχυρισμό ότι οι ψυχιατρικές αυτές διαταραχές υφίσταντο το 1990, χωρίς όμως να έχει γίνει διάγνωσή τους. Επομένως, η ύπαρξη των ψυχιατρικών αυτών διαταραχών είχε από τότε τεθεί στην κρίση της επιτροπής αναπηρίας, η οποία εξέδωσε τη γνωμοδότησή της στις 25 Μαΐου 1992. Συνεπώς, πρέπει να

θεωρηθεί ότι το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας σχετικά με τις ψυχιατρικές διαταραχές που η προσφεύγουσα επικαλέστηκε είναι οριστικό (βλ. ανωτέρω τη σκέψη 50). Επομένως, δεν μπορεί να πρόκειται για νέο πραγματικό περιστατικό ικανό να δικαιολογήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993.»

29 Είναι πρόδηλο ότι η Anne-Marie Toller προέβη σε μερική και εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψεως 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

30 Συγκεκριμένα, η ίδια η Anne-Marie Toller θεωρεί ότι το 1990 δεν έγινε διάγνωση των ψυχιατρικών διαταραχών της, το δε Πρωτοδικείο απλώς διαπίστωσε ότι οι ψυχιατρικές διαταραχές που αναφέρει η έκθεση του ιατρού Pelc της 9ης Νοεμβρίου 1994, η οποία συντάχθηκε κατόπιν αιτήσεως του δικηγόρου της αναιρεσείουσας, δεν διακρίνονται από τις διαταραχές τις οποίες η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε κατά την ακρόασή της στις 6 Ιανουαρίου 1992 από την επιτροπή αναπηρίας.

31 Κατά συνέπεια, ορθώς και χωρίς να περιπέσει σε αντίφαση διαπίστωσε το Πρωτοδικείο ότι οι ψυχιατρικές διαταραχές δεν αποτελούν νέο πραγματικό περιστατικό ικανό να δικαιολογήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993.

32 Οι σκέψεις 56 και 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«56 Τέταρτον, όσον αφορά τη χρονία κόπωση, πρέπει να επισημανθούν δύο περιστατικά. Αφενός, μόνον ο ιατρός Marichal, στην έκθεσή του της 17ης Μαΐου 1995, διέγνωσε την ύπαρξη της παθήσεως αυτής από το 1990, χωρίς η διάγνωση αυτή να στηρίζεται σε οποιοδήποτε αντικειμενικό στοιχείο ικανό να τη δικαιολογήσει, καθότι παρατίθενται μόνον όσα ανέφερε συναφώς η προσφεύγουσα. Συνεπώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι στην ιατρική αυτή έκθεση απλώς και μόνον επαναλαμβάνεται ένας ισχυρισμός της προσφεύγουσας. Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, ναι μεν ο ιατρός Marichal συνδέει τη χρονία

κόπωση με την ινομυαλγία, πλην όμως στις άλλες δύο ιατρικές εκθέσεις που υπέβαλε η προσφεύγουσα, στις οποίες γίνεται λόγος για την ύπαρξη ινομυαλγίας (εκθέσεις του ιατρού Pelc της 9ης Νοεμβρίου 1994 και του ιατρού Houssiau της 8ης Μαΐου 1995), δεν γίνεται διάγνωση του εν λόγω συνδρόμου χρονίας κοπώσεως. Επί πλέον, στις δύο αυτές ιατρικές εκθέσεις γίνεται διάγνωση μόνον της υπάρξεως ινομυαλγίας το 1993, δηλαδή εκτός της περιόδου που πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο τυχόν επανεξετάσεως της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993.

57 Αφετέρου, πέραν του γεγονότος ότι ούτε η προσφεύγουσα ούτε ο ιατρός Antoine, τον οποίο όρισε να την αντιπροσωπεύσει στην επιτροπή αναπηρίας, επικαλέστηκαν την πάθηση αυτή κατά την εξέταση στην οποία προέβη η επιτροπή αναπηρίας, η προσφεύγουσα δεν εξέθεσε ούτε τους λόγους για τους οποίους η φερόμενη αυτή χρονία κόπωση είναι ικανή να εξηγήσει τις επίμαχες απουσίες το 1990 και 1991, αλλά αρκέστηκε εν προκειμένω να απαιτήσει, χωρίς άλλη εξήγηση, να αναγνωριστεί η ύπαρξη άμεσου αιτιώδους συνδέσμου. Κατά συνέπεια, ούτως ή άλλως οι ενδείξεις που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν μπορούν να θεμελιώσουν το ότι η διάγνωση στην οποία ο ιατρός Marichal προέβη στην έκθεσή του της 17ης Μαΐου 1995 αποτελεί νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό ικανό να δικαιολογήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993.»

33 Είναι πρόδηλο ότι, όσον αφορά τη σκέψη 56 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Anne-Marie Toller προέβη πάλι σε μερική και εσφαλμένη ερμηνεία.

34 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει στη σκέψη αυτή ότι δεν υφίσταται καμία απτή απόδειξη της υπάρξεως χρονίας κοπώσεως το 1990, καθότι, αφενός, η έκθεση του ιατρού Marichal της 17ης Μαΐου 1995 δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να επαναλαμβάνει όσα ανέφερε η αναιρεσείουσα και, αφετέρου, καθόσον η χρονία κόπωση συνδέεται με την ινομυαλγία, διάγνωση της δεύτερης παθήσεως έγινε μόλις το 1993.

35 Επί πλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει στη σκέψη 57 ότι ούτε η αναιρεσείουσα ούτε ο ιατρός που την αντιπροσώπευσε έναντι της Επιτροπής επικαλέστηκαν

την πάθηση αυτή ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας και ότι η Anne-Marie Toller δεν διευκρίνισε ούτε για ποιους λόγους η φερόμενη αυτή χρονία κόπωση θα μπορούσε να εξηγήσει τις επίμαχες απουσίες του 1990 και 1991.

36 Συνεπώς, ορθώς και χωρίς να περιπέσει σε αντίφαση συμπέρανε το Πρωτοδικείο ότι το σύνδρομο χρονίας κοπώσεως δεν αποτελεί νέο και ουσιώδες πραγματικό περιστατικό ικανό να δικαιολογήσει την επανεξέταση της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993.

37 Όσον αφορά το σκέλος του λόγου αναιρέσεως με το οποίο προβάλλεται η αδυναμία της επιτροπής αναπηρίας να λάβει υπόψη τα αναπηρικά προβλήματα της Anne-Marie Toller για τον λόγο ότι, ναι μεν η επιτροπή αναπηρίας γνώριζε ορισμένα στοιχεία των προβλημάτων αυτών, πλην όμως δεν προχώρησε σε καμία διάγνωση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι ορισμένα στοιχεία ή ορισμένες παθήσεις ελήφθησαν υπόψη από την επιτροπή αναπηρίας κατά την εξέταση στην οποία προέβη καθώς και στο πόρισμα στο οποίο κατέληξε και ότι, συνεπώς, πρόκειται περί ιατρικών εκτιμήσεων που λογίζονται οριστικές, προδήλως προέβη σε εκτίμηση πραγματικών περιστατικών η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου.

38 Κατά συνέπεια, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος όσον αφορά το πρώτο σκέλος και προδήλως απαράδεκτος όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

39 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η Anne-Marie Toller αντλείται από τον φερόμενο ως εσφαλμένο χαρακτηρισμό της αιτήσεώς της επανεξετάσεως ως «διοικητικής ενστάσεως» υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, ενώ η αίτηση αυτή έπρεπε να θεωρηθεί ως υποβληθείσα βάσει της παραγράφου 1 του ίδιου άρθρου.

40 Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως στρέφεται κατά αιτιολογίας που το Πρωτοδικείο παρέθεσε ως εκ περισσού στην απόφασή του, καθότι είχε ήδη καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη μετά την ολοκλήρωση της εξετάσεως της πρώτης ενστάσεως απαραδέκτου που είχε προβληθεί από την Επιτροπή και αφορούσε το εκπρόθεσμο της προσφυγής κατά της αποφάσεως της 1ης Ιουλίου 1993, λόγω ελλείψεως νέου πραγματικού περιστατικού ικανού να θέσει υπό αμφισβήτηση την εν λόγω απόφαση.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αλυσιτελής και παρέλκει η απάντηση σ' αυτόν.

42 Από όλα τα πιο πάνω προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως αβάσιμη και εν μέρει προδήλως απαράδεκτη.

43 Τέλος, όσον αφορά την υποβληθείσα από την Anne-Marie Toller αίτηση παροχής του ευεργετήματος πενίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 76, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι, πριν αποφασίσει για την ολική ή μερική παροχή του ευεργετήματος πενίας ή για τη μη παροχή του, το τμήμα που εκδικάζει την υπόθεση εξετάζει αν η αίτηση παροχής εννόμου προστασίας είναι προδήλως αβάσιμη.

44 Η αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

45 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο βάσει του άρθρου 118 έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η αναιρεσίβλητη ζήτησε να καταδικαστεί η Anne-Marie Toller στα δικαστικά έξοδα και η Anne-Marie Toller ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Απορρίπτει την αίτηση της Anne-Marie Toller για την παροχή του ευεργετήματος πενίας.**

3) **Καταδικάζει την Anne-Marie Toller στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 19 Νοεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο προεδρεύων του πρώτου τμήματος

D. A. O. Edward